

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de diakenwijding van Melchior Kerklaan en Ed Doe, zaterdag 19 september 2020, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal in Rotterdam

Numeri 3, 5-9

Handelingen 6, 1-7b

Johannes 15, 9-17

Broeders en zusters in Christus, eindelijk maar toch mogen wij de diakenwijding vieren van Melchior Kerklaan en Ed Doe. U bent hier in de kathedraal allemaal op afstand van elkaar geplaatst, behalve als je huisgenoten bent. En veel mensen zullen getuigen zijn van deze viering en met hun hart mee bidden via de livestream die sinds kort is aangelegd ook in deze kathedraal. Want we mogen samenkomen om te laten zien dat het Woord van God in ons hart leeft. We mogen samenkomen om te laten zien dat de liefde van Christus ons ernst is.

Als je zo leest in het boek Handelingen van de apostelen dan wordt er gesproken over een heel andere context. Er staat dat het aantal leerlingen enorm toenam, het groeide en het groeide. Bij Petrus wordt zelfs gezegd dat hij na zijn toespraak drieduizend mensen op één dag doopte (Handelingen 2, 41). Daar doen wij inmiddels een heel jaar over als bisdom. Toch betekent dat niet dat het Woord van God zijn kracht verloren heeft. Integendeel. Ook vandaag mogen wij ervan getuigen dat het Woord van God leeft, dat het kracht geeft en ook nu ons aanspreekt.

Het is niet zonder reden dat de apostelen in het boek Handelingen juist het Woord van God niet willen verwaarlozen of loslaten. En tegelijkertijd willen ze de liefde voor de naaste gestand doen. Ze krijgen dat niet voor elkaar in hun eigen persoonlijk dienstwerk. En daarom stellen ze dienaren aan, diakens. Er is geen tegenstelling tussen dat liefdewerk enerzijds voor de armen en de kleinen en anderzijds de bediening van het Woord van God. Want we lezen in het boek Handelingen, verderop in hoofdstuk zeven, dat bijvoorbeeld Stephanus als diaken een gloedvolle preek houdt over de heilsgeschiedenis van God met de mens en hij moet dat zelfs met steniging en de marteldood bekopen. En in hoofdstuk acht van het boek Handelingen, vlak na het hoofdstuk waaruit we lezen, horen we over Philippus die als catecheet meegaat met de hoveling die in de koets voorbij komt en hij weet hem op het spoor te zetten van het evangelie. Vanuit het boek van Jesaja over de lijdende dienstknecht, wijst hij aan wie die dienstknecht is: Christus en zijn liefde.

In een Kerk die groeit, zoals in de tijd van de apostelen en van de aanstelling van de eerste dienaren als diaken, en in onze tijd, waarin de Kerk zeker in onze streken wat kleiner wordt en krimp vertoont, blijft het Woord van God staan. Het Woord van God, op de eerste plaats zoals het ons is gegeven in het geschreven Woord, maar ook en meer nog uitgesproken in het Woord van God dat is mensgeworden, dat is vleesgeworden. Het is dat Woord van God, die levende Heer, die ook nu nog roept en die ook nu door zijn Woord mensen verzamelt en bijeenbrengt. En zoals rector Broeders in zijn aanbeveling al duidelijk maakte, is ook in het leven van Melchior en Ed die roepstem van de Heer geweest. Misschien niet met

een hele harde schreeuw van ‘kom nou eens hier’, maar wel in het hart, waarin de Heer vaak enerzijds vurig en aandringend, maar tegelijkertijd ook bescheiden en afwachtend met ons omgaat.

Vandaag mogen we vieren dat de Heer leeft en dat zijn Woord ook in onze dagen leeft. Naast dat Woord dat is geschreven en naast het Woord dat is mensgeworden, worden ook wij uitgedaagd om een woord in ons hart te bewaren. Het Woord in ons hart bewaren om zo ook in deze tijd van de Heer te kunnen getuigen. Beste Melchior en Ed, in jullie leven is naast het dienstwerk van de liefde dus ook de verkondiging van het Woord een hele belangrijke taak. Niet dat we dat alleen met de mond in forse preken naar voren brengen, maar ook in het persoonlijk gesprek dat je met mensen op hun levenstocht als gelovige mag hebben en ook door je voorbeeld, want ook een voorbeeld spreekt boekdelen.

Broeders en zusters, ik ben blij dat we twee nieuwe diaken in ons bisdom mogen begroeten. Als ze straks gewijd zijn, zijn ook zij twee diakens die, verbonden met de andere diakens van ons bisdom, het dienstwerk van de liefde werkelijk ook realiseren. Op de eerste plaats aan het altaar van de Heer om daar te zijn als dienaar en uitdeler. En tegelijkertijd als bedienaar van het Woord. En vanuit het Woord en vanuit het sacrament van de Eucharistie mogen zij hun dienstwerk vervullen in de parochies waar ze aan de slag gaan.

Aan de slag. Diaken zijn betekent niet op je handen zitten, betekent niet achterover leunen. Maar tegelijkertijd, broeders en zusters, niemand van ons mag op zijn handen gaan zitten en achterover leunen. Ook u mag zich aangesproken voelen om het Woord van God in uw hart te bewaren, om de liefde van God met elkaar te delen en zo op uw beurt een woord van God te worden. Deze wijding is dus niet een vreugde, om dat opnieuw te kunnen uitbesteden aan twee dienaren die zo gek zijn, maar het is ook dat hun getuigenis, hun jawoord, hun ‘hier ben ik’ ook ons mag aansporen om opnieuw open te staan voor het Woord van God.

In de eerst lezing, broeders en zusters, wordt een bijzonder kenmerk naar voren gebracht dat ook kenmerkend is voor diakens. De zonen van Levi worden gevraagd om steeds opnieuw dienstbaar te zijn. Ze worden als het ware Mozes aangeboden om hem op alle manieren te steunen en te helpen. De zonen van Levi waren geen diakens, maar ze worden wel genoemd ook in het wijdingsgebed dat we vandaag mogen bidden. Want hun dienstbaarheid, hun beschikbaarheid, hun ingaan op de roepstem van de Heer is wel wat ook onze diakens drijft op hun weg om hier te staan en uitgezonden te worden.

Maar liefst drie keer, broeders en zusters, wordt gesproken over het Woord van God in de tweede lezing. Het Woord van God dat de apostelen niet willen verwaarlozen, het Woord van God dat wordt verkondigd naast de liefdewerken in Naam van de Heer. En dan staat erop het eind een mooie omschrijving van de groei van de Kerk: het Woord van God breidde zich uit. Een kind op catechese vroeg mij ooit als pastoor: wordt de Bijbel dan nog steeds dikker, als het Woord van God zich uitbreidt? Nee, het Woord van God dat geschreven is, is ons overgeleverd, ons centrale boek in onze liturgie, in ons gebed en in ons persoonlijk leven. Maar het Woord van God dat zich uitbreidt, is vooral in onze harten aan het werk, is de levende Zoon van God die op zijn beurt velen roept en bijeen brengt. Want Hij is het Woord van God ten volle. Daar valt niets aan uit te breiden en groter te worden. Want Hij is de grootste van allemaal. Wat wel

belangrijk is, is dat wij door het Woord van God in ons hart te sluiten, meewerken aan de groei en uitbreiding van het Woord van God. Dat moet de bisschop doen, dat belooft hij ook bij zijn wijding, dat wordt van de priesters gevraagd die de bediening van het Woord te harte nemen en meewerken met de bisschop, en het wordt de diakens gevraagd om vanuit hun dienstwerk het Woord van God te verkondigen steeds opnieuw in woord en daad. En het wordt u gevraagd, want als gemeenschap van gedoopten zijn we geroepen om het Woord van God in ons hart te sluiten, maar niet voor onszelf te houden, dat Woord met ons mee te dragen en het ook zo te gebruiken dat het ons omvormt tot echte leerlingen van de Heer.

Er staat een grote opdracht in het evangelie vermeld, namelijk in de liefde van de Heer te blijven en zijn geboden te onderhouden. Broeders en zusters, het is een opdracht die een leven lang met ons meegaat, die we steeds opnieuw mogen aannemen in het geloof dat de Heer ons niet alleen roept maar ons ook helpt, ons niet alleen uitdaagt maar ook steunt, ons niet alleen aanspoort maar ook blijft inspireren.

Ik vind het bijzonder dat we in het diocesane Jaar van het Woord van God de wijding van Melchior en Ed mogen vieren. Ik besef heel goed, Melchior, dat je de wijding ook eerder had willen ontvangen. Daar hebben we het over gehad en het is zeker een groot verlangen geweest. Maar als het nu in het Jaar van het Woord van God mag plaatsvinden, mogen we nog meer benadrukken dat ook God jou vraagt om een woord van God te zijn in de wereld, in de parochies waar je werkt, met de mensen met wie je omgaat en die je ontmoet, ten dienste van het Woord van God dat zich ook in onze dagen mag uitbreiden. En Ed, je hebt je studies afgerond en je zult ook met het Woord van God in je hart diaken mogen zijn. Je hebt het Woord van God ook zelf bewust ontvangen en je hebt het ook in menig project in een inloophuis gedeeld met de mensen die hun hart en oren wisten te openen. Ook jij mag met het Woord van God in je hart een diaken zijn in ons bisdom, in onze Kerk.

En weet u wat nou het gekke is, broeders en zusters, natuurlijk is de krimp in onze Kerk niet zo veranderd. Je kunt zo'n trend niet zomaar ombuigen alsof het een stang is die je in heet vuur houdt en dan weet bij te buigen. Maar ik geloof dat zelfs in een kleiner wordende Kerk, ik geloof dat zelfs in tijden van krimp dat Woord van God zich wel degelijk kan uitbreiden. Want er is ook in ons eigen leven nog steeds meer verdieping nodig, nog meer bezieling nodig. En het gaat niet alleen om de aantallen met wie wij de Kerk mogen vormen, maar ook of we heel ons hart geven aan de Heer of slechts een klein stukje. Of we heel ons hart toevertrouwen aan God, of alleen met Kerstmis. Of we heel ons hart met de Heer verbinden, of alleen als het ons uitkomt. En zo is in een krimpende Kerk groei mogelijk en uitbreiding van het Woord van God in de mate waarin wij ons laten raken door het levende Woord en het geschreven Woord. En zeggen we met Ed en Melchior: hier zijn wij, kom met uw Woord in ons hart en maak ons tot getuigen en werkers van uw liefde. Amen.